

for formentlig helt bør slettes, idet der ikke synes at være god Mening i eller billigt at gøre noget Krav gældende overfor de paagældende Debitorer. For disses Vedkommende have vi derfor foreslaaet Ændringer i Lovforslaget, og med Hensyn til disse skal jeg bemærke følgende: Ifølge Oplysninger, der indeholdes i Kommissionens Betænkning, kan det aarlige Overskud for *Helligpeder Baadehavn* kun anslaaes til 18 Kr. Befolkningen er meget fattig, da Fiskeriet kun giver et ringe Udbytte. Ved *Arnager Baadehavn* anslaaes det aarlige Overskud til 77 Kr., men da den Bro, med hvilken Havnen er forbunden med Land, i en ikke fjern Fremtid vil kræve forholdsvis betydelige Vedligeholdelsesarbejder, vil Havnen sikkert faa haardt Brug for dette lille Overskud. *Snogebæk Baadehavns* Overskud andrager efter en Kalkule af Kommissionen 130 Kr. aarlig. En Forlængelse af Bølgebryderen i Havnen er imidlertid ønskelig, og hvis dette Arbejde skal udføres, vil man neppe være i Stand til at udrede nogen Del af Gælden. Fiskerne maatte da betale Beløbet, men det vilde være i Uoverensstemmelse med, hvad der sker i lignende Tilfælde. Med Hensyn til *Aarhus Museum* forekommer det mig, at der overhovedet ikke med nogen som helst Billighed kan være Tale om at kræve noget. Det har et aarligt Underskud af 300 Kr., og Kommissionen bemærker, at man her staar overfor en Debitor, som i Virkeligheden er ganske uden Betalingssevne. Museet fyldstgør jo et almennyttigt Formaal, og det synes ikke, at det her er muligt at komme til noget andet Resultat, end at Gælden helt bør eftergives. Jeg skal derfor paa Mindretallets Vegne tillade mig at anbefale de under Nr. 1—3 stillede Ændringsforslag til Vedtagelse af det høje Ting.

Lunn: Jeg hører til det Mindretal, som har stillet de af den sidste ærede Taler omtalte Forslag. Men da jeg ikke har kunnet tilfredsstilles ved dem alene, har jeg desuden stillet selvstændige Forslag om Nedsættelser for 5 forskellige Punkter, og jeg skal nu udvikle mine Grunde derfor. Men jeg maa først tillade mig en almindelig Betragtning, nemlig der, at Ledemotivet for den Kommission, der har afgivet Betænkning i Sagen, aabenbart har været af rent forretningsmæssig Natur. Den har ikke haft noget Mandat fra Ministeriet, der har udsendt den, den har selv maattet konstruere sig Regler for sine Afgørelser, og den er da fornuftigvis gaaet

rent forretningsmæssig til Værks. Deraf er igen Følgen bleven, at hvor den har haft forretningskyndige Folk at forhandle med, Folk, der forstode at undgaa at lægge for Dagen, om de vare mere eller mindre betalingsdygtige, er Kommissionen kommen til kort, men hvor den har truffet mindre forretningskyndige Folk, der ikke have kunnet skjule, at de overhovedet vare betalingsdygtige, selv om de kun vare det i allerringeste Grad, har Kommissionen indstillet, at de kom til at afvikle Gælden eller en Del heraf, selv om den vedkommende Havns økonomiske Tilstand var aldrig saa nøgen og fattig. Kommissionen har altsaa rent holdt ude det humane Hensyn, som Rigsdagen utvivlsomt vilde have taget, om Sagen var bleven forelagt den først, eller den var fremkommen i Skikkelse af Andragender paa Finansloven om Eftergivelse af de forskellige Laan, saaledes som Tilfældet har været med en Række Havne i Tidens Løb, som det sikkert vilde være blevet med dem alle sammen, hvis dette Lovforslag ikke var blevet fremsat. Rigsdagen vilde utvivlsomt have gjort humane Hensyn gældende. Jeg finder derfor, at den ogsaa nu bør gøre det og gøre det saa godt, som Tiden tillader. Jeg maa der indskyde den Bemærkning, at jeg beklager meget, at denne Sag med en stor Kommissionsbetænkning er kommen saa sent i alt Fald til Landstinget, at der kun er ringe Mulighed for at skænke den den fulde Opmærksomhed, den fortjener. Men ikke desto mindre vil jeg tro, at Rigsdagen og Landstinget i Særdeleshed gøre ubetinget Ret i at stille Forslag om Nedsættelser paa de Poster, hvor det er øjensynligt, at Kommissionen for forretningsmæssigt har krævet Afgørelser, som det kan blive vedkommende Havn næsten umuligt at opfylde. Efter min Mening burde Rigsdagen ogsaa have krævet forhøjede Afviklingssummer af de Havne og andre Institutioner, der vare i Stand til med Letthed at yde endog fuld Betaling. Men det er der nu slet ikke Tid til at overveje, det vilde have krævet fornyede Undersøgelser, og det kan der jo ikke være Tale om. Derfor opfordrer jeg med fuld Føje og med fuldt Overlæg Landstinget til kun at gaa til Nedsættelser, og det ikke alene for de af min Kollega (Johnsen) for et Øjeblik siden omtalte 3 smaa Fiskerihavne paa Bornholm samt Aarhus Museum, men ogsaa paa de 5 Forslag, som jeg har stillet separat. Til min Omtale af det forstaaelige i ogsaa at sætte Afviklingssummerne